

Prologs

Koledža man vienmēr bija likusies ļoti būtiska, svarīga daļa no tā, kas nosaka cilvēka vērtību un nākotni. Mēs dzīvojam laikā, kad cilvēki vispirms pavaicā, kuru skolu esi beidzis, un tikai tad tavu uzvārdu. Es no agras bērnības tiku gatavota, patiesībā pat trenēta izglītības iegūšanai. Nepieciešamība pēc izglītības bija kļuvusi gandrīz par apsēstību. Ikviens mācību priekšmets, kuru izvēlējos, katrs uzdevums, ko veicu kopš pašas pirmās dienas vidusskolā, bija saistīts ar iekļūšanu koledžā. Un ne jau kurā katrā koledžā: māte bija ieņēmusi galvā, ka man noteikti jāodas uz Vašingtonas Centrālo universitāti – to pašu skolu, kuru apmeklēja, bet tā arī nepabeidza viņa pati.

Man nebija ne jausmas, ka koledža nozīmē daudz ko vairāk nekā tikai mācības. Nenojautu, ka jau pēc dažiem mēnešiem fakultatīvu izvēle pirmajam semestrim liksies pavisam ikdienišķs jautājums. Biju naiva un savā ziņā esmu tāda joprojām. Tomēr nekādi nevarēju zināt, kas mani sagaida. Kad satikos ar savu istabas biedreni, es jau no pirmā brīža jutos saspringti un neveikli, un vēl vairāk to var teikt par iepazīšanos ar viņas mežonīgajiem draugiem. Viņi tik ļoti atšķirās no visiem, ko līdz šim biju pazinusi. Mani biedēja šo jauniešu izskats un mulsināja pilnīgā nevērība pret sabiedrības iekārtu. Taču es ātri vien ļāvos viņu trakumam, iekļāvos tajā.

Un tad manā sirdī ielavījās *viņš*.

Kopš mūsu pirmās satikšanās Hārdins mainīja manu dzīvi tā, kā to nespēja neviens koledžas ievadkurss vai pirmā kursa lekcija.

Filmas, ko biju skatījusies pusaudzes gados, ātri vien kļuva par manu dzīvi, un to smieklīgie sižeti – par manu realitāti. Vai es būtu kaut ko darījusi citādi, ja būtu zinājusi, kas mani sagaida turpmāk? Neesmu pārlicināta. Es priecātos, ja spētu sniegt uz šo jautājumu skaidru atbildi, bet tas nav iespējams. Reizēm jūtos tik pateicīga, tik ļoti pārņemta ar atmiņām par kaisles mirkļiem, ka mani spriedumi nav skaidri un es neredzu neko citu kā vien viņu. Citreiz domāju par sūpēm, ko viņš man ir sagādājis, par dziļo zaudējuma izjūtu un ilgām pēc tā, kas es reiz biju, par to brīžu haosu, kuros jutos tā, it kā mana pasaule būtu apgriezta ar kājām gaisā, un atbilde uz būtiskākajiem dzīves jautājumiem vairs nav tik skaidra, kāda tā bija kādreiz. Esmu pārlicināta tikai par vienu: mana dzīve un sirds nekad vairs nebūs tāda kā agrāk, kopš tajā ielauzās Hārdins.

Pirmā nodaļa

Kuru katru brīdi zvanīs modinātājs. Esmu bijusi nomodā pusi nakts, grozoties no vieniem sāniem uz otriem un skaitot griestu dēlīšus vai galvā atkārtojot mācību kursu sarakstu. Varbūt citi, cenzdamies aizmigt, skaita aitas; es plānoju. Mans prāts nepieļāva nekādu pārtraukumu plānošanā, un šī diena, kas bija visnozīmīgākā visā manā līdzšinējā astoņpadsmit gadu dzīvē, nebija izņēmums.

– Tesa! – es dzirdu māti saucam no kāpņu apakšas. Klusu novaidējusies, izveļos no savas mazās, bet ērtās gultiņas. Nesteidzīgi sabāžu segas stūrus aiz gultas gala. Jo šis ir pēdējais rīts, kad viss notiek, kā ierasts. Pēc tam šī guļamistaba vairs nebūs manas mājas.

– Tesa! – mamma uzsauc vēlreiz.

– Esmu jau augšā! – es atsaucos. Skapju durvju atvēršana un aizciršana lejasstāvā liecina, ka mamma nervozē ne mazāk kā es. Mans vēders ir savilcies ciešā mezglā, un, stāvot dušā, lūdzu Dievu, kaut šis nemiers dienas gaitā mazinātos. Visa mana dzīve ir bijusi nepārtraukta gatavošanās šai dienai – manai pirmajai dienai koledžā.

Pēdējos gadus esmu pavadījusi pastāvīgās nervozās gaidās. Nedēļas nogalēs, kad mani biedri rīkoja ballītes, piedzērās un darīja visu citu, ko nu pusaudzī dara, lai sagādātu sev nepatīkšanas, manis viņu vidū nebija, jo es mācījos, gatavojoties šai dienai. Atšķirībā no citiem es cauriem vakariem sēdēju viesistabā uz grīdas sakrustotām kājām un mācījos, kamēr mamma tenkoja

vai stundām ilgi šķirstīja QVC katalogu, meklējot jaunus veidus, kā uzlabot savu izskatu.

Todien, kad pienāca vēstule par manu uzņemšanu Vašingtonas Centrālajā universitātē, jutos tik uzvilkusies, cik nu tas ir iespējams. Un mamma raudāja, šķiet, stundām ilgi. Nevaru noliegt: es lepojos ar to, ka viss mans smagais darbs beidzot bija atmaksājies. Biju iekļuvusi vienīgajā koledžā, uz kuru biju pieteikusies, un, tā kā mūsu ģimenes ienākumi nebija nekādi lieli, ieguvu stipendiju, lai izdevumus par mācībām samazinātu līdz minimumam. Reiz tiku ieminējusies par to, ka varētu doties uz koledžu projām no Vašingtonas. Taču, redzot, kā no mammas sejas pagaist visa krāsa un kā viņa teju vai stundu soļo šurpu turpu pa dzīvojamo istabu, pateicu, ka nebiju to domājusi nopietni.

Līdzko nostājos zem ūdens strūklas, daļa spriedzes atkāpjas no savilktajiem muskuļiem. Tā stāvēt zem karsta ūdens straumes, cenšos nomierināties, taču patiesībā notiek gluži pretējais un es kļūstu tik izklaidīga, ka tad, kad beidzot esmu izmazgājusi matus un noberzusi visu ķermeni, man tik tikko vairs pietiek karstā ūdens, lai ar skuvekli nobrauktu pa kājām uz leju no ceļgaliem.

Kad ietinu slapjo ķermeni diviļi, mani atkal sauc mamma. Zinot, ka panika ir viņas dabiskais stāvoklis, es to neņemu galvā un mierīgi izžāvēju matus. Jā, mamma satraucas par to, lai es nenokavētu pirmo dienu koledžā, bet es par šo dienu esmu domājusi mēnešiem ilgi, esmu izplānojusi katru stundu. Pēc mana plāna tikai viena no mums abām drīkst kļūt par nervu kamolu, un tā neesmu es.

Trīcošām rokām cenšos aizvilkt kleitas rāvējslēdzēju. Man gan ir vienalga, bet mamma uzstāja, lai velku tieši šo kleitu. Beidzot esmu uzvarējusi cīņā ar rāvējslēdzēju un izņemu no skapja savu mīļāko džemperu. Kad esmu apģērbusies, satraukums nedaudz ir mazinājies, bet tad es pamanu mazu caurumiņu džempera piedurknē. Iemetu džemperu gultā un uzrauju kājās kurpes, jo zinu, ka ar katru sekundi mamma kļūst arvien nepacietīgāka.

Drīz vien ieradīsies mans puisis Noa, kurš mūs pavadīs. Noa ir gadu jaunāks par mani, bet arī viņam drīz būs astoņpadsmit. Viņš ir lielisks, mācās tikai izcili, tāpat kā es, un nākamajā gadā plāno pievienoties man Vašingtonas Centrālajā universitātē. Es par to esmu vienkārši sajūsmā. Man gan ļoti gribētos, lai Noa sāktu mācīties kopā ar mani – vēl jo vairāk tāpēc, ka es koleģā itin nevienu nepazīstu, – taču esmu pateicīga arī par to, ka viņš ir solījis mani pēc iespējas bieži apciemot. Man ir vienkārši nepieciešama normāla istabas biedrene – tas ir vienīgais, par ko lūdzos un ko nevaru ietekmēt ar savu plānošanu.

– Te-rē-zaaaa!

– Mammu, es jau eju. *Lūdzu*, vairs nesauc mani! – es noklieždos, iedama lejā pa kāpnēm. Noa sēž pie galda pretī mammai un skatās rokas pulkstenī. Zilais polo kreklis saskan ar viņa gaišzilajām acīm. Blondie mati ir rūpīgi saķemmēti un viegli ieziesti ar gelu.

– Sveika, koledžas meitene! – Smaidīdams savu spožo, perfekto smaidu, viņš ievēl mani ciešā skāvienā, un es, sajūtot bagātīgo odekolona smaržu, aizveru muti. Jā, reizēm Noa ar to mazliet pārspīlē.

– Sveiks! – Es, cenzdamās noslēpt satraukumu, veltu viņam tikpat spožu smaidu un sasienu pelēkblondos matus zirgastē.

– Mīļā, mēs varam pagaidīt pāris minūšu, kamēr tu sakārtosi matus, – mamma klusu saka.

Es, dodamās pie spoguļa, piekrītoši pamāju ar galvu. Viņai ir taisnība. Maniem matiem šodien ir jāizskatās nevainojami, un mamma bez vilcināšanās man to atgādināja. Man jāsaveido mati pēc viņas prāta – kā maza atvadu dāvana.

– Es aiznesīšu tavas somas uz mašīnu, – Noa piedāvājas, pastiepdams plaukstu, lai mamma tajā ieliktu atslēgas. Ātri nobučojis mani uz vaiga, puisis pazūd no istabas ar somām, un mana mamma viņam seko.

Matu sakārtošanas otrais raunds beidzas ar labāku rezultātu nekā pirmais, un es pēdējo reizi pārbraucu pār savu pelēko kleitu ar pūku noņēmēju.

Kad izeju ārā un, apkrāvusies ar mantām, dodos uz mašīnu, vēderā danco tauriņi; nelielu atvieglojumu sniedz tikai tas, ka tagad, kamēr braucam, man ir divas stundas laika, lai palīdzētu tiem pazust.

Man nav ne jausmas, kāda būs koledža, un pēkšņi prātu pārņem pats svarīgākais jautājums: *vai es atradīšu tur draugus?*

Otrā nodaļa

Es vēlos, kaut varētu sacīt, ka ierastās Vašingtonas centra ainās mani nomierina vai ka ar katru zīmi, kas liecina par tuvošanos Vašingtonas Centrālajai universitātei, mani arvien vairāk pārņem piedzīvojumu gars. Patiesībā jūtos galīgi apdullusi no visas savas plānošanas un apsēstības. Es pat īsti neapjēdzu, par ko runā Noa, tikai zinu, ka viņš cenšas mani mierināt un atbalstīt.

– *Esam klāt!* – spalgi iesaucas mamma, kad iebraucam pa universitātes pilsētiņas akmens vārtiem. Dzīvē universitāte ir tikpat iespaidīga kā brošūru un interneta attēlos, un elegantās akmens ēkas tūliņ atstāj uz mani iespaidu. Laukumā drūzmējas simtiem cilvēku – vecāki, kas uz atvadām apskauj un skūpst savus bērnus, bariņi pirmkursnieku, kuri no galvas līdz kājām ģērbušies ar VCU simboliku rotātā apģērbā, un daži vientuļnieki, apjukuši un apmaldījušies pūlī. Universitātes pilsētiņas apmēri ir biedējoši, tomēr es ceru, ka pēc dažām nedēļām te jutīšos kā mājās.

Mamma uzstāj, ka viņa un Noa paliks uz iepazīšanās pasākumu. Viņai izdodas nezaudēt smaidu sejā veselas trīs stundas no vietas, un Noa uzmanīgi klausās – tāpat kā es.

– Pirms mēs aizbraucam, gribu redzēt tavu kopmītnes istabu. Vēlos pārlicināties, ka tur viss ir kārtībā, – mamma saka, kad pasākums ir beidzies. Viņa pārļaiž kritisku skatienu vecajai ēkai. Mammai piemīt tieksme visā ieraudzīt sliktāko. Noa smaida, tā uzlabojot gaisotni, un mamma atkal sapurinās.

– Nespēju noticēt, ka nu tu esi koledžā! Mana vienīgā meita ir studente un tagad dzīvos patstāvīgi! Es vienkārši nespēju tam noticēt, – viņa runā un susina acis, tomēr dara to uzmanīgi, lai neizsmērētu kosmētiku. Noa seko mums pa koridoru, nesdams manas somas.

– Istaba B22... mēs esam C korpusā, – es viņiem saku. Par laimi, ieraugu uz sienas uzkrāsotu lielu burtu B.

– Tas ir te, – es norādu, kad mamma sāk virzīties uz pretējo pusi. Priecājos, ka esmu paņēmusi līdzī tikai nedaudz drēbju, segu un dažas no savām mīļākajām grāmatām, tāpēc Noam nav daudz jānes un man nebūs ilgi jākravājas.

– B22, – mamma atviegloti nopūšas. Viņas kurpju papēži ir pārāk augsti tik ilgai staigāšanai. Garā gaiteņa galā iebāžu atslēgu veco koka durvju slēdzenē, un, kad tās ar čikstoņu atveras, mamma skaļi noelšas. Istaba ir pavisam neliela, un tajā atrodas tikai divas mazas gultas un divi rakstāmgaldi. Pēc mirkļa manas acis uztver mamma pārsteiguma iemeslu: vienā istabas pusē sienas ir klātas ar mūzikas grupu plakātiem, par kādām es nekad neesmu dzirdējusi; mūziķu sejas rotā pīrsingi un ķermeņus – tetovējumi. Un tad es ieraugu meiteni, kas guļ vienā no gultām, – viņas košsarkanos matus, biezās, ar melnu kontūrzīmuli uzvilktās acu līnijas un krāsainiem tetovējumiem klātās rokas.

– Čau! – meitene ar smaīdu saka, un, man par pārsteigumu, šis smaīds šķiet pievilcīgs. – Es esmu Stefa. – Meitene paslien uz elkoņiem, tā ka mežģīnotais topiņš cieši nostiepas, un es piebikstu Noam ar kāju, lai nelūr uz viņas krūtīm.

– Č-čau. Es esmu Tesa, – es izdvešu, un visa mana gatavošanās šim brīdim ir vējā.

– Sveika, Tesa, priecājos iepazīties! Laipni lūgta VCU, kur istabas ir mazas, bet ballītes – varenas. – Sarkanmatainās meitenes smaīds kļūst vēl platāks. Pamanot šausmu izteiksmi mūsu visu triju sejās, viņa atmet galvu un izplūst skaļos smieklos. Mamma žoklis atkaras gandrīz vai līdz grīdai, un Noa neveikli mīdās no

vienas kājas uz otru. Stefa pienāk klāt un apvij ap mani tievās rokas. Uz mirkli es sastingstu, pārsteigta par tādu siltu uzņemšanu, tomēr atbildu uz skāvienu. Kad pie durvīm atskan klauvējiens, Noa nomet manas somas uz grīdas, un es ļoti ceru, ka tas viss ir vienkārši joks.

– Iekšā! – mana istabas biedrene iesaucas. Durvis atveras, un, pirms vēl meitene ir beigusi apsveicināšanos, istabā ienāk divi puisi.

Zēni sieviešu kopmītnē pirmajā dienā? Varbūt Vašingtonas Centrālā tomēr nav bijusi tā labākā izvēle. Vai varbūt pirmām kārtām vajadzētu mēģināt nomainīt istabas biedreni? Pēc sāpju izteiksmes mātes sejā jaušu, ka viņa domā tāpat. Nabaga mamma izskatās tā, it kā kuru katru brīdi varētu atslēgties.

– Čau! Vai tu esi Stefas jaunā istabas biedrene? – jautā viens no puisiem. Viņa gaišie mati ir sakārtoti tā, ka slienas tieši gaisā, un šur tur cauri vīd pa brūnai šķipsnai. Puiša rokas klāj tetovējumi un ausī spīd auskars piecu centu monētas lielumā.

– Ē... jā. Mani sauc Tesa, – es izspiežu.

– Es esmu Neits. Nu ko tu tā nervozē? – viņš smaidot saka un, pastiepis roku, pieskaras manam plecam. – Tev te patīks. – Par spīti skarbajam izskatam, Neits runā sirsnīgi un laipni.

– Esmu gatava, – Stefa saka, paķerdama no savas gultas smagu, melnu somu. Manas acis pārslēdzas uz garu, brūnmatainu zēnu, kurš stāv, atspiedies pret sienu. Viņa mati ir biezā vilnī atķemmēti nost no pieres un uzaci un lūpā vīd metāla riņķi. Skatiens pārslīd pāri melnajam T kreklam, un es redzu, ka viņa rokas *arī* klāj tetovējumi; tur nav ne collas neskartas ādas. Atšķirībā no Stefas un Neita viņa tetovējumi ir tikai melnā, pelēkā un baltā krāsā. Puišis ir garš un tievs, un es saprotu, ka blenžu uz viņu visnepieklājīgākajā veidā, tomēr nespēju novērst skatienu.

Gaidu, kad zēns stādīsies priekšā tāpat kā viņa draugs, bet viņš tikai klusēdams nepacietīgi izbola acis un izvelk no melno džinsu kabatas mobilo telefonu. Šis puišis nekādā ziņā nav tik

draudzīgs kā Stefa un Neits. Taču viņš ir pievilcīgāks; viņa ārienē ir kas tāds, kas neļauj novērst no šīs sejas skatienu. Es neskaidri apjaušu, ka Noa raugās uz mani, un beidzot aizgriezusies izliekos, kas notiekošais mani ir šokējis.

Jo tā jau arī ir, vai ne?

– Uz tikšanos, Tesa, – Neits nosaka, un visi trīs draugi iziet no istabas. Es smagi nopūšos. Teikt, ka dažas pēdējās minūtes jutos neveikli, nozīmē samelot.

– Tu pārceļies uz citu kopmītni! – mamma noaurojas, tiklīdz durvis ir aizcirtušās.

– Nē, tas nav iespējams, – es nopūšos. – Būs jau labi, mamm. – Cenšos, cik spēdama, noslēpt satraukumu. Nezinu, kā man tas izdodas, bet mazāk par visu vēlos, lai mana valdonīgā māte sarīko skandālu koledžas *pirmajā dienā*. – Esmu pārliecināta, ka tā meitene nemaz daudz te neuzturēsies, – es cenšos pārliecināt mammu un reizē arī sevi.

– Nekādā ziņā! Mēs tūliņ pat pārceļsimies! – Mamma perfekta āriene nepavisam nesader ar dūsmīgo seju; garie, blondie mati ir sakārtoti uz viena pleca, un katra cirta akurāti iekļaujas savā vietā. – Tu nedzīvosi vienā istabā ar meiteni, kura biedrojas ar tādiem... tādiem pankiem!

Es ielūkojos viņas pelēkajās acīs un tad uzmetu skatienu Noam. – Mammu, lūdzu, vispirms paskatīsimies, kā viss veidosies. Lūdzu! – es nerimstos. Nevēlos nemaz domāt par to, kādas jukas izraisītu kopmītnes mainīšana pēdējā brīdī. Un cik pazemota es justos.

Mamma vēlreiz aplaiž skatienu apkārt istabai, pakavējoties pie plakātiem, kas klāj sienas Stefas pusē, un nicinoši nosprauslājas.

– Labi, – viņa izsper man par pārsteigumu. – Bet, pirms es aizbraucu, mums būs īsa saruna.

Trešā nodaļa

Kad esmu stundu klausījusies brīdinājumus par briesmām, ar ko draud ballītes un koledžas vīriešu kārtas pārstāvji, – turklāt, izmantojot leksiku, kādu Noa un es neesam raduši no manas mammas dzirdēt, – viņa beidzot grasās doties projām. Savā parastajā manierē aši apskāvusi un nobučojusi mani, mamma atstāj kopmītnes istabu, paziņodama Noam, ka gaidīs viņu mašīnā.

– Man tevis pietrūks katru mīļu dienu, – viņš klusu saka, ievilkdams mani skāvienā. Es ieelpoju tā odekolona smaržu, kuru esmu dāvinājusi savam puisim Ziemassvētkos divus gadus pēc kārtas, un nopūšos. Spēcīgais aromāts jau pa daļai ir izvējojis, un es saprotu, ka man pietrūks šīs smaržas un ērtās ierastības, ko tā nes līdzī, – lai gan agrāk daudzreiz esmu par to žēlojusies.

– Man tevis arī pietrūks, bet mēs jau varēsim katru dienu parunāties, – es apsolu, apvīdama rokas ciešāk ap puisa ķermeni un piekļaudama seju pie viņa kakla. – Es vēlos, kaut tu arī būtu šeit jau šogad. – Noa ir tikai dažas collas garāks par mani, bet man tas patīk. Mamma mēdza mani ķircināt, ka melojot cilvēks katrreiz izaug par veselu collu. Mans tēvs bija gara auguma, tā ka šajā jautājumā es ar mammu nestrīdējos.

Noa pietuvina lūpas manējām... un tieši šajā mirklī es izdzirdu stāvlaukumā mašīnas taurēšanu.

Noa iesmejas un atraujas no manis. – Tava mamma. Viņa nomainās. – Puisis nobučo mani uz vaiga un steidzas uz durvīm, uzsaukdams: – Es tev vakarā piezvanīšu!

Palikusi viena, kādu brīdi domāju par viņa steidzīgo aiziešanu un tad sāku izkravāt somas. Drīz vien puse manu drēbju jau ir kārtīgi salocītas un saliktas viena skapīša atvilktnēs, bet pārējās – akurāti sakārtas manā skapī. Ieraugot lielo ādas un dzīvnieku rakstu daudzumu otrā skapī, saraujos, tomēr ziņkārība ņem virsroku un es nevilšus pārbraucu ar pirkstiem pār kleitu, kas izgatavota no kaut kāda metāla, un otru, kura ir tik plāna, ka tik tikko vispār ir sataustāma.

Jūtot, ka šī diena ir izsūkusi visus manus spēkus, atlaižos gultā. Manī jau ir ielavījusies līdz šim nepazīta vientulības izjūta, un tas, ka mana istabas biedrene ir aizgājusi, nebūt nenāk par labu, lai cik neveikli es jutos viņas draugu klātbūtnē. Man rodas nojausma, ka Stefa daudz būs projām. Vai arī – vēl sliktāk – ka pie viņas bieži nāks ciemiņi. Kāpēc es nedabūju istabas biedreni, kurai patīk lasīt un mācīties? Savā ziņā gan nemaz nav slikti tā, kā ir, jo tas nozīmē, ka šī mazā istaba bieži būs tikai manā rīcībā. Tomēr tas, ko te redzu, nekādu prieku nesagādā. Līdz šim koledža nav attaisnojusi neko no visa, ko tiku no tās gaidījusi un par ko biju sapņojusi.

Atgādinu sev, ka atrodos šeit vēl tikai dažas stundas. Rīt būs labāk. Ir jābūt labāk.

Savācu savu plānotāju un mācību grāmatas, tad veltu laiku tam, lai pierakstītu šī semestra nodarbības un iespējamās tikšanās literārajā klubā, kurā esmu plānojusi iestāties; vēl gan īsti neesmu izlēmusi, bet izlasīju dažu studentu atsauksmes un gribu pamēģināt. Vēlos atrast līdzīgi domājošu cilvēku grupu, ar kuriem varētu parunāties. Neceru šeit iegūt daudz draugu; pietiks, ja būs kāds, ar kuru kopā laiku pa laikam ieturēt maltīti. Nākamajā dienā plānoju izbraukt ārpus universitātes pilsētiņas, lai iegādātos vēl šo to dzīvei kopmītnē. Es nevēlos piekraut savu istabas pusi tā kā Stefa, bet labprāt ieviestu dažus priekšmetus, kas palīdzētu man šajā nepazīstamajā vietā justies kā mājās. Tas, ka man vēl nav mašīnas, gan mazliet apgrūtinās situāciju.

Jo ātrāk pie tās tikšu, jo labāk. Naudas man pietiek (izlaiduma dāvanas un iekrājumi no vasaras darba grāmatnīcā), bet neesmu pārliecināta, vai šobrīd vēlos vēl tādas rūpes kā personiskā automašīna. Tas, ka dzīvoju universitātes pilsētiņā, dod man pilnīgu piekļuvi sabiedriskajam transportam, un es jau esmu izpētījusi autobusu maršrutus. Ar domām par nodarbību sarakstu, sarkanmatainām meitenēm un nedraudzīgiem puisiem iemiegu, jo projām turēdama rokās plānotāju.

NĀKAMAJĀ RĪTĀ Stefas gultā nav. Es gribētu ar viņu labāk iepazīties, bet tas var izrādīties grūti, ja tās meitenes nekad nebūs mājās. Varbūt viens no abiem zēniem ir viņas puisis? Viņas pašas labā ceru, ka tas ir blondais.

Paķērusi somiņu ar tualetes piederumiem, dodos uz dušas telpu. Jau tagad jūtu, ka viens no nepatīkamajiem kopmītņu dzīves aspektiem būs dušas, un vēlos, kaut katrai istabiņai būtu sava vannasistaba. Iet uz dušām ir neērti, bet labi vismaz, ka tās nav visiem kopējas.

Vai arī... vismaz es biju domājusi, ka nav kopējas, – vai tad ikviens tā nedomātu? Taču kad sasniedzu durvis, pārliecināta, ka ieraudzīšu uz tām divas dažādas figūriņas – vīrieti un sievieti... *Oi!* Nespēju noticēt, ka kaut kas tāds ir iespējams! Kā gan es to neatklāju, kad pētīju informāciju par VCU?

Ieraudzījusi tukšu dušas kabīni, ātri steidzos uz to, izvairīdamās no puskailliem zēniem un meitenēm, tad aizvelku ciet aizkaru un izģērbjos. Pēc tam, izbāzusi roku otrpus aizkaram, taustīdamās uzkaru drēbes uz āķīša. Ūdens uzsilst pārāk lēni, un visu laiku, kamēr atrodos dušā, es paniski baidos, ka kāds atvilks vaļā plāno aizkariņu, kas šķir manu kailo ķermeni no visiem, kas atrodas turpat ārpusē. Taču šķiet, ka nevienu citu nesatrauc kailie abu dzimumu ķermeņi, kas lodā apkārt; līdz šim koledžas dzīve ir izrādījusies visai dīvainā, un šī ir tikai otrā diena.

Dušas kabīne ir maziņa; tā atrodas tieši līdzās pakaramajam, uz kura, kamēr mazgājos, karājas manas drēbes, un iekšā tik tikko pietiek vietas, lai izstieptu sev priekšā rokas. Manas domas nevilšus aizklīst pie Noas un dzīves mājās. Aizdomājusies strauji pagriežos un trāpu ar elkoni pa pakaramo, nogrūžot savas drēbes uz slapjās grīdas. Tām virsū *šļācas* dušas ūdens, un apgērbs vienā mirklī kļūst slapjš.

– Jūs nīrgājaties par mani, vai? – es pie sevis novaidos, steigšus noslēdzu ūdeni un ietinos dvielī. Paķeru kaudzīti smago, piemirkušo drēbju un steidzos projām pa gaiteni, izmisīgi cerot, ka neviens mani neredz. Tikusi līdz savai istabai, iebāžu atslēgu slēdzenē un, kad esmu aizvērusi aiz sevis durvis, atviegloti nopūšos.

Tad pagriežos un ieraugu Stefas gultā vērtāmiem nelaipno, tetovēto brunetu.